

Hvem var Ahmad?

Enhver Bahai er veldig glad i Ahmads tavle, har lest den med inderlighet når livet ikke går så lett, har hørt den sunget og chantet, Shoggi Effendi sier at den er blitt angitt en egen kraft. Men hvem var egentlig Ahmad? Jeg skal forsøke å historien hans, fordi det er som om bønnen får en ekstra kraft når man får historien bak.

(Historien under er inspirert og oversatt fra historien skrevet og fortalt av Sakens hender Abdu'l-Qasim Faizi.)

Ahmad ble født for over 200 år siden, i Yazd i Persia, i en velstående familie. Tidlig var han interessert i mystisisme, og opptatt av å finne den lovede som mange ventet på på den tiden. Han brukte mye tid på bønn, faste, meditasjon, noe familien ikke hadde sansen for. Derfor ønsket han å reise bort og gjorde det i hemmelighet. Da han var 15, pakket han sammen noen klær i en knyte, fortalte at han skulle på det offentlige badet, men egentlig dro av gårde på en reise som skulle vare over 85 år!

Han begynte sin reise for å finne Guds manifestasjon ved å reise fra landsby til landsby. Han kledde seg som en tigger, søkte etter de åndelige lederne, satt ved deres føtter og lærte av dem. Han lærte ritualer og han lærte bønner. Han var så oppriktig i sin søken, og veldig tålmodig. Men ingenting av dette ga ham det han lette etter.

Så bestemte han seg for å dra til India. I India, hadde han hørt, var det store mystikere som kanskje kunne vise ham veien - komme nærmere den lovede. Blant de mange ritualer han lærte å praktisere, var denne: han kledde seg i rene hvite klær, gjorde visse bevegelser, og måtte si 12 000 ganger " Det finnes ingen annen Gud enn Gud". Dette gjorde han ikke bare en gang, men flere ganger - da ville han få det hans hjerte søkte, ble det sagt. Men Ahmed fikk ikke svar.

Han bestemte seg da, skuffet, for å reise tilbake til Persia. Han gikk tilbake til fots, som han hadde kommet, men denne gangen til Kashan. Han startet sin egen lille butikk; han var vever, og flink, så snart blomstret virksomheten. Men innerst i hjerte lengtet han videre. Han visste at "banker du på døren, så blir den åpnet - spør så får du et svar" til Gud, hvis du er oppriktig.

Da han hørte rykter i Kashan om at det var en person som hevdet å være den nye manifestasjonen, våknet hele hans søkende ånd igjen. Ahmad begynte å spørre folk om de visste noe mer om det rykte, men nei, ingen visste no.

Men en dag kom en reisende til Kashan, han bodde på vertshuset hvor Ahmad hadde sitt verksted. Ahmad kjente seg tiltrukket til ham, tok kontakt, og spurte om han visste noe om denne nye Guds manifestasjon. Den reisende spurte “hvorfør vil du vite det?”. Ahmad svarte at hvis det var sant så ville han følge denne nye budbringeren med hele sitt hjerte. Mannen sa at Ahmad måtte søke etter Mulla Abdu’l Khalig , i Mashad.

Neste morgen, grytidlig, stengte Ahmad butikken sin og dro av gårde til fots, til Mashad. Det var veldig langt, turen varte i flere måneder, over ørken og fjell, men ingen anstrengelser var for store når målet var å møte sin elskede! Da han kom fram var han så utslitt, at han ble syk og måtte ligge i 2 måneder.

Endelig fot han krefter og banket på døren til Mulla Abdu’l Khalig. Tjeneren åpnet: “Hva vil du?” “møte din mester” svarte Ahmad. Mulla Abdu’l Khalig tok imot Ahmed. Og Ahmed fortalte alt. Men Mullaen var ikke noe glad for dette. Han ble sint, sa at han ikke måtte si slike ting, og sendte han ut av huset. Vi må huske på at på denne tiden, ble de første Babier arrestert, drept eller torturert. De var veldig på vakt for spioner. Ahmad ga seg jo selvfølgelig ikke, og neste morgen banket han på døren igjen. Han sa: “jeg forlater ikke denne plassen før du har fortalt meg hele sannheten!” Mulla Abdu’l Khalig ble overbevist om hans ærlighet og fortalte ham hva han skulle gjøre videre, og han ble ledet til Mullah Sadiq.

25 år hadde Ahmad søkt, og endelig hadde han funnet det han lette etter. Mullah Sadiq underviste ham og etter 3 besøk erklærte Ahmad seg som Babi. Han fikk beskjed om å reise tilbake til Kashan, og at han måtte ikke snakke til noen om den nyfunnet Troen, ikke engang til konen hans.

Når han kom tilbake til Kashan spurte jo alle hvor han var blitt av, og han forklarte at han fikk et sterkt kall til å dra på pilgrimsreise som ikke kunne vente, og at nå endelig hadde han funnet roen. Han gikk tilbake til jobben som vever, men ønsket sterkt å undervise, å dele dette fantastiske han hadde funnet. En dag hørte han om en person i byen som hadde blitt medlem av en ny religion. Han fant ut hvem det var, Haji Mirza Jani, og gleden var stor da de møttes, nå var de 2 Babi i byen.

Haji inviterte snart Ahmad til seg, fordi han fikk besøk av ingen andre enn Bab. Ahmad møtte et *“ansikt med en skjønnhet større enn jord og himmel. Han lyste av majestet, saktmodighet, storhet, og strålte av Guds lys.”*

Flere og flere erklærte seg Babier, og motstanden hos myndighetene ble større og større. I Kashan ble alle Babiers hus ødelagt og mange ble drept. Ahmad klarte å slippe unna ved å gjemme seg i en luftepipe, veldig smal, i 40 dager. Venner kom med mat til ham.

Da hørte han om at Baha'ullah og Babier var blitt sent i eksil til Bagdad og bestemte seg for å reise etter dem. Han klarte på mørkeste natt, å komme seg ut av byen, og reiste videre til fots til Bagdad. Han reiste full av glede og håp. Etter en stund traff han en annen reisende i samme retning, som insisterte på å reise sammen med ham. Ahmad var redd for å fortelle hvorfor han skulle til Bagdad, og når de var framme, gikk de hver sin vei. Når Ahmad fant huset til Baha'ullah og gikk inn, møtte han den andre reisende!.

Opplevelsen av å komme i nærhet av Baha'ullah etter den lange reisen var så stor og sterk at han nesten ble borte- det var Baha'ullah som fikk oppmerksomheten tilbake ved å si: *“Først ble du Babi, så gjemmer du deg 40 dager i et tårn!”* De lo! Ahmad ble invitert til å bo i nærheten og han forteller at det var de mest fantastiske år, fulle av nydelige begivenheter og av og til smerter, umulig å beskrive med ord.

Baha'ullah ble utvist nok en gang og sendt til Konstantinopel i eksil. Ahmad ba om å få bli med, men Baha'ullah forklarte at han måtte bli i Bagdad, undervise, og hjelpe bahai samfunnet til å utvikle seg videre. Baha'ullah måtte ta med seg noen Babier som kunne være skadelige for Troen hvis de ble igjen. Dette var best for Troen, men vanskelig for Ahmad. Han adlyder sin mesters ønske med hele seg, og hjalp samfunnet til å bli sterkere i Bagdad.

Noen år senere lengtet Ahmad for mye, og bestemte seg for å reise til Adrianopel, hvor Baha'ullah befant seg nå. Når han nådde Konstantinopel mottok han en tavle fra Baha'ullah, den berømte Ahmads tavle. Ahmad leste den om og om igjen og sa. *“ jeg mottok en tavle, og ved å lese det om og om igjen, forstod jeg at min Elskede ønsket at jeg dro og underviste saken, og derfor valgte jeg å adlyde framfor å møte Ham”* Dette kan ikke ha vært lett. Han fullstendig forlot sitt eget største ønske for så å helt følge Baha'ullahs ønske. Baha'ullah valgte ham til denne spesielle oppgaven, han måtte tilbake til Persia, finne Babiene og fortelle dem at Han som Bab hadde kommet for å fortelle om var kommet, var Baha'ullah. Oppgaven var enorm. Baha'ullah sier til Ahmad: “

Og vær du så standhaftig i min kjærlighet at ditt hjerte aldri vakler, selv om fiendens sverdslag hagler ned over deg og alle himlene og jorden reiser seg mot deg.. Veien ville bli full av blod og torn, men “Og om du blir rammet av lidelse på min vei eller fornedrelse for min skyld, så la deg ikke bekymre av det.

Sett din lit til Gud, din Gud og dine fedres Herre.

Ahmad ble selve utførelsen av sin tavle. Han reiste in i Persia i området der Bab var blitt fengslet og mange var blitt drept. Mange omfavnet Troen, både Babier og Muslimer, på Ahmads vei. Han var et eksempel på standhaftighet, utholdenhet og fasthet i Troen. Standhaftigheten hans vises i denne historien: han kom til et Babi hjem, hos Mulla Mirza Muhammed, og brødrene hans, og fortalte om Baha' u' llah. Dette ble ikke godt tatt imot, i løpet av diskusjonen ble de aggressive, og slo Ahmad i ansiktet så han brakk en tann. Når følelsene hadde roet seg, forklarte Ahmad at Bab hadde spesielt nevnt at den som Gud skal manifestere ble nevnt med navn Baha. Kunne Ahmad bevise denne påstanden, var brødrene villige til å akseptere sannheten. Pga forfølgelsene hadde mange Babier gjemt skrifter i veggene, og i dette laget de et hull i veggen for å få fram skriftene. Det første ordet de så da de åpnet bøkene var Baha. De aksepterte gledelig og ble Bahaier. Disse brødrene ble fremragende troende og undervisere.

Etter noen tid ønsket Ahmad å reise tilbake til Bagdad og hilse på vennene der. Men han kom ikke lenger en Teheran, hvor han ble gjenkjent og arrestert. En ung offiser fikk ansvaret for å undersøke om Ahmad var skyldig og drepe ham hvis han var det. Offiseren ville ikke skade ham og prøvde å få han til å vende seg til de muslimske troen. Men Ahmad ville jo ikke. Han var villig til å dø. Han forklarte at han ikke var en Babi men en Bahai. Offiserens kone ble veldig syk, og offiseren sa til Ahmad at om kona ble helbredet, skulle han slippe Ahmad ut. Etter 3 dager var hun reddet og frisk. Offiseren tok med seg Ahmad ut av byen og lot han gå, selv om det ville koste ham en del problemer..

Fri som en fugl, dro han til en landsby hvor det bodde Babier. De tok imot ham med kjærlighet, og stor gjestfrihet. Ahmad hjalp dem videre på Guds sti, ga dem håp og en visjon.

Senere reiste han videre til Farz regionen, med hovedstad Shiraz. Han bodde der i vel 25 år, der tok han seg av de mest trengende. Han ga dem trøst og håp.

Det var gjennom eldre fra dette distriktet at en av Sakens hender Mr. Faizi, hørte om denne spesielle personen som hadde vært som en engel for landsbyboerne. Mr. Faizi ville finne ut mer, og fant ut at dette var den kjente Ahmad fra Ahmads tavle.

Ahmad tok imot mange reisende undervisere. Han ble kjent over hele landet, og når nok en gang forfølgelsen etter bahaier økte, ble landsbybeboerne bekymret for ham og ba han reise til en plass med flere folk.

Dette gjentok seg flere ganger, til slutt endte han opp i Teheran. Der døde han i 1905. Selv om han mistet sin kone og sine barn i hele denne prosessen, så traff han et barnebarn, Jamal, i sine siste år i Teheran. Han tok imot Ahmads original tavle. Den ble gitt i gave til åpningen av tempelet i Wilmette.